

Respect pentru oameni și cărți

HUGH HOWEY

SILOZUL.

ÎNCEPUTURILE

Ediția a II-a

Traducere din limba engleză
ANA-VERONICA MIRCEA

NEMIRA

CUPRINS

Primul schimb - MOȘTENIREA.....	9
Al doilea schimb - ORDINUL.....	183
Al treilea schimb - PACTUL	357

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

Primul schimb
MOȘTENIREA

2049

Washington, D.C.

Vitrinele înalte de sticlă, cu trofee, serviseră cândva drept bibliotecă. Existau indicii. Articolele de pe rafturi datau de secole, în timp ce balamalele și micile lacăte ale ușilor de sticlă n-aveau decât vreo câteva decenii. Rama geamurilor era din lemn de cireş, dar vitrinele fuseseră făcute din stejar. Cineva încercase să ascundă asta sub mai multe straturi de baît, dar textura lemnului nu se potrivea. Culoarea nu era perfectă. Astfel de amănunte săreau în niște ochi antrenați.

Congresmenul Donald Keene percepuse toate aceste indicii fără să fi vrut. Vedea, pur și simplu, că, cu mult timp în urmă, avusese loc o epurare de proporții, din dorința de a elibera spațiul. La un moment dat, în trecut, din sala de aşteptare a senatorului fuseseră scoase aproape toate cărțile obligatorii de legislație. Cele câteva tomuri rămase stăteau tăcute în colțurile întunecate ale vitrinelor de sticlă. Erau închise, cu cotoarele, o dantelă de crăpături, cu pielea veche jupuindu-se ca pielea omenească arsă de soare.

Câțiva dintre colegii novici ai lui Keene umpleau sala de aşteptare, măsurând-o cu pasul și agitându-se, cu toții la început de mandat. Ca și Donald, erau tineri și încă extrem de optimiști. Aduceau schimbarea pe Colina Capitoliului. Sperau să-și îndeplinească

îndatoririle cu succes, acolo unde predecesorii lor de o naivitate similară nu reușiseră.

Nervoși, discutau între ei, așteptând să le vină rândul să-l întâlnească pe senatorul Thurman din Georgia, statul lor de reședință. Donald își imagină că erau un cârd de preoți, stând la coadă ca să-l întâlnească pe papă și să-i sărute inelul. Expiră prelung și se concentră asupra conținutului vitrinelor, lăsându-se captivat de comorile din spatele sticlei, în timp ce unul dintre colegii săi, reprezentanții Georgiei, trăncănea despre Centrele de Control și Prevenire a Îmbolnăvirilor din districtul lui.

- ...și au pe website-ul lor acest îndrumar detaliat, acest manual de pregătire și de ripostă în cazul unei - și aici, luați aminte - în cazul unei invazii de zombi. Vă vine să credeți? Ai naibii zombi! Ca și cum până și CCP-ul ar fi de părere că e posibil să ia ceva razna și să ajungem dintr-o dată să ne *mâncăm* unii pe alții...

Donald își reținu un zâmbet, temându-se că reflexia lui ar fi putut rămâne captivă în sticlă. Se întoarse să se uite la fotografiile de pe perete, câte una pentru fiecare din ultimii patru președinți, alături de senator. Fiecare înfățișa aceeași postură și aceeași strângere de mâină, pe un același fundal cu steaguri neclintite de vânt și sigilii înzorzonate, supradimensionate. Senatorul părea neschimbăt, în timp ce președinții veneau și plecau. Părul lui fusese alb de la bun început și rămăsese alb; părea cu desăvârșire neatins de treacerea deceniilor.

Alăturate, fotografiile se devalorizau, cumva, una pe alta. Păreau înscenări. Contrafaceri. Ca și cum toți membrii aceluia grup alcătuit din cei mai puternici oameni din lume ar fi cerșit o ocazie de a sta și de a se poza alături de el, imortalizându-se pe un carton, ca atracție plasată pe marginea drumurilor.

Donald râse, iar congresmenul din Atlanta i se alătură.

- Da, nu-i aşa? Zombi. E hilar. Dar gândește-te, OK? De ce-ar fi *publicat* CCP-ul un asemenea manual, dacă...

Donald ar fi vrut să-și corecteze colegul, să-i spună de ce râdea de fapt. *Uita-te la zâmbete*, ar fi vrut să-i zică. Erau pe fețele președinților. Senatorul arăta de parcă ar fi preferat să se afle

în altă parte. Se părea că întreaga succesiune de comandanți suprêmea să cine era cel mai puternic, cine avea să rămână acolo încă mult timp după sosirea și plecarea fiecărui dintre ei.

- ...e ca și cum ar sfătui pe toată lumea să țină câte-o bâta de baseball lângă lanternă și lângă lumânări, nu? Pentru orice eventualitate. Știi, pentru terciuit creieri.

Donald își scoase telefonul ca să vadă cât era ceasul. Se uită la ușa încăperii, întrebându-se cât mai avea de așteptat. Își puse telefonul la loc, se întoarse către vitrină și studie raftul pe care o uniformă militară fusese aranjată cu migală, ca o lucrare origami rafinată. Partea stângă a pieptului hainei era o panoplie de medali; mânele fuseseră îndoite și fixate astfel încât să iasă în evidență șnurul împletit, auriu, cusut de-a lungul manșetelor. În fața uniformei, pe un suport special din lemn, se afla o colecție de monede decorative, dovezi de apeciere din partea unor oameni care-și slujeau patria în afara hotarelor ei.

Cele două aranjamente spuneau multe: uniforma despre trecut, iar monedele despre trupele în misiune, încadrate de două războaie. În primul luptase senatorul în tinerețe. Pe al doilea se străduise să-l împiedice, ca bărbat mai vârstnic și mai înțeleapt.

- ...da, știu, pare o nebunie, dar ai idee ce poate face turbarea dintr-un câine? Ce face *de fapt*, din punct de vedere biologic...

Donald se apleca să studieze monedele decorative. Numărul și deviza inscripționate pe fiecare desemnau un anumit regiment. Sau un batalion? Nu reușea să-și aducă aminte. Charlotte, sora lui, trebuia să știe. Era undeva, acolo, pe un front.

- Ei, asta nu te neliniștește deloc?

Donald își dădu seama că îi fusese adresată o întrebare. Se întoarse către congresmenul vorbăreț. Avea în jur de treizeci și cinci de ani, erau aproape de aceeași vârstă. Își vedea la el propriul păr care începuse să se răreasă, propriul început de burtă, neplăcută alunecare către vârsta mijlocie.

- Dacă nu mă neliniștesc zombii? râse Donald. Nu. Nu pot spune aşa ceva.

Congresmenul se apropie un pas, îndreptându-și privirea către uniforma aranjată ca și cum ar fi acoperit pieptul unui războinic.

Respect pentru oameni și carte
- Nu, spuse. Dacă nu te neliniștește întâlnirea cu el.

Ușa compartimentului de recepție se deschise, lăsând să se audă telefoanele care sunau de cealaltă parte.

- Domnul congresmen Keene?

O secretară între două vârste stătea în cadrul ușii, cu silueta zveltă, atletică, scoasă în evidență de bluza albă și de fusta neagră.

- Domnul senator Thurman vă poate primi acum, spuse ea.

În trecere, Donald îl bătu pe umăr pe congresmenul din Atlanta.

- Hei, baftă, murmură acesta.

Donald zâmbi. Se luptă cu tentația de a se întoarce să-i spună că-l cunoștea pe senator destul de bine, că în copilărie îi stătuse pe genunchi. Numai că era prea ocupat ca să-și ascundă neliniștea.

Trecu dincolo de ușa groasă, lambrisată, din lemn de esență tare, pătrunzând în inima sanctuarului senatorului. Nu era ca și cum ar fi traversat holul casei unui bărbat ca să-i scoată fiica în oraș. Era cu totul altceva. Tensiunea întâlnirii în calitate de colegi, când el avea senzația că rămăsese copilul de odinioară.

- Pe aici, zise secretara.

Îl conduse printre perechi de birouri mari, la care stăteau oameni în plină activitate, cu o duzină de telefoane țărâind în răbufniri scurte. Tineri de ambele sexe, în costume, cu cămăși și bluze impecabile, aveau câte un telefon în fiecare mână. Expresiile lor plăcute sugerau că era vorba de rutina unei dimineți de lucru obișnuite.

Donald întinse mâna când trecu pe lângă unul dintre birouri, măturând lemnul cu degetele. Mahon. Acolo, birourile asistenților erau mai frumoase decât al lui. și decorul: carpetă de plus, mulură lată, în stil vechi, ca și tavanul casetat, candelabrele care păreau din cristal veritabil.

În capătul încăperii pline de zumzet și de bipuri, o ușă lambrisată se deschise, lăsându-l să iasă pe congresmenul Mick Webb, a cărui întrevedere tocmai se încheia. Mick nu-l văzu pe

Donald, fiind prea absorbit de dosarul deschis pe care-l ținea în fața ochilor.

Respect pentru oameni și cărti Donald se opri și-și așteptă colegul și vechiul prieten din facultate.

- Ei, întrebă el, cum a mers?

Mick își ridică privirea și închise dosarul cu un pocnet. Și-l îndesă sub braț și dădu din cap.

- Bine, bine. De minune. Zâmbi. Îmi pare rău că ne-am întins atât de mult. Bătrânul nu se mai sătura de mine.

Donald râse. Îl credea. Mick intrase în birou degajat. Nu era doar înalt și chipeș, avea charismă și încredere în sine. Donald glu-mea spunând că, dacă nu i-ar fi venit atât de greu să rețină numele oamenilor, prietenul său ar fi ajuns într-o bună zi președinte.

- Nicio problemă, zise. Eu mi-am făcut prieteni noi, adăugă, înfigându-și degetul mare în umăr.

Mick zâmbi cu gura până la urechi.

- Sunt sigur.

- Da, bine, ne vedem la fermă.

- Firește.

Mick îl bătu pe braț cu dosarul și se îndrepta spre ieșire. Donald prinse privirea aspră a secretarei senatorului și se grăbi să țină pasul cu ea. Femeia îl invită cu o fluturare de mâna în biroul discret luminat și închise ușa în urma lui.

- Domnul congresmen Keene.

Senatorul Paul Thurman se ridică de la biroul său și întinse mâna. Pe față i se așternu un zâmbet scurt, cunoscut lui Donald atât din poze și de la televizor, cât și din copilărie. În ciuda vîrstei – probabil se apropia de șaptezeci de ani, dacă nu-i și împlinise cumva –, senatorul era suplu și în formă. Cămașa Oxford i se mula pe trupul de soldat; deasupra nodului cravatei se zărea un gât gros; părul alb îi rămăsese la fel de curat și cu o tunsoare la fel de impecabilă ca a unui militar din serviciul activ.

Donald traversă încăperea întunecoasă și îi strânse mâna.

- Mă bucur să vă văd, domnule.

- Te rog, ia loc.